
Blanka Hančarová UČO 65334

Přepis rozhovoru – respondentka č.1

Jakej byl tvůj typickej den, když jsi byla nezaměstnaná? Jak to vypadalo, jestli si vzpomínáš...
Typickej den, no tak, dejme tomu, že dva dny v týdnu jsem byla vyloženě doma ve V. a tři dny v Brně a to jsem trávila částečně hledáním práce, hodně na netu, hodně s přáteli a pak zájmy – v angličtině v jazykovce dvakrát týdně, na tréninzích...

Sportovních?

noo, kungfu a tak všechno různě, jakože problém, že bych se nudila tak to rozhodně ne. učila jsem se hodně angličtinu, to mě baví, četla jsem si, sem tam něco doma, že jo...taková pohodička

smích obou

Jako že jsi měla takový volný tempo,jo? životní?

noo, ani jsem ten pocit jako z toho neměla, akorát jsem si říkala, jak to člověk může stíhat, když pracuje.

smích obou

jako když jsem jela do toho Brna, tak jsem měla jakože ty tři dny v týdnu docela nabyté a prostě doma tak poklidně a tak jo

protože když jsem jela do toho Brna tak toho bylo tolik, že..

jasně a tu jazykovou školu jsi měla dvakrát týdně nebo?

myslím, že ze začátku jednou a pak dvakrát

připadalo ti, že v té době jsi žila nějak jinak než tvoji vrstevníci?

právě že ne, ne, ne, ne, ne. jakože se pohybuju mezi lidma, kteří jsou tak jako spíš úspěšnější, řekla bych, samí postgraduální studenti a na stážích a podobně, ale...tak možná jenom tak jsem si trošku připadala, jako že bych možná mohla pracovat, ale...jinak že bych žila jinak to ne

za co jsi v té době utrácela nejvíc peněz?

no, tak těch jsem moc neměla, no. no, vím tak za co nejvíc, za ty věci, co nepotřebuju a nejvíc za takové ty normální věci jakože...nebo nejvíc, prostě jsem se snažila nejvíc si vyšetřit na to, abych mohla někde s přáteli někam odjet na víkend, takové věci hm

jsem se nechtěla nějak extra nechtěla jako omezovala jsem se samozřejmě, ale jo

jsem utrácela ty peníze, jako když už jsem je měla, tak za tohle

abys mohla bejt s kamarádama někde, jo?

no, no, no no a nebo tak různě ty tréninky, semináře, v Praze na čí-kung jsem jezdila, to semináře kung-fu zase, v létě zase toho bylo plno, že jo, takže vlastně na tohle takže jsi vlastně měla takový jakoby prázdniny pořad, jestli to tak můžu říct?

no, tak trochu...jakože to není úplná pohoda, že jo, když je člověk až tak, že jo, já jsem měla hodně málo peněz, jsem měla něco jsem měla našetřenýho, ale...jinak jo

smích

že v té poslední době, ty začátky byly tehdy horší, o už si ani nevybavuju jako moc, ale to fakt jako jo...

byla jsi s tou svojí životní situací spokojená? jako celkově když jsi to hodnotila?

nebyla jsem spokojená s tím vůbec, že sem postavení takovém, že mám vystudovanou tuhle školu, měla bych dělat v tom oboru a že více méně nemám šanci jít dělat něco jiného, moc. protože chtěla jsem jít třeba dělat do neziskovky a tak, ale všude sociální vzdělání a takovéhle požadavky, takže tohle, tohle mi moc nesesedlo, a taky přece jenom být dva roky nezaměstnaná, jako není to vono, že jo jakože jsi měla pocit, že něco není v pořádku prostě?

mmm, no, já to zas před sebou mám jako docela obhájené, protože já jsem si hledala práci, kde bych jako byla schopná být a já jsem přece jenom pracovala, tehdy a tehdy to bylo asi pět měsíců

smích, respondentka vyplazuje jazyk na diktafon, protože původní koncepce výzkumu byla taková, že respondent nesměl být vůbec zaměstnán, ona se rozhodla mluvit o své zkušenosti upřímně

ve společnosti ekonomických poradců a bylo to prostě finanční poradenství, reality a podobně, a to bylo strašné a potom už jsem naznala, že takovou práci teda rozhodně nehodlám dělat, klasickou práci v kancelíku v ziskové firmě...jakože nemám nic proti komerčním firmám, že jo, ale prostě tahle speciálně ne-e, nějakou sekretářku, asistentku prostě dělat, jsem poznala že ne...ted' jako to nešlo moc dohromady s tím co můžu dělat a to co chci, to jako, to vidím furt jako největší problém, to že nevím to co chci, ale to ted' neřeším, ted' jsem tam

tak ty vlastně hledáš to co by bylo to pravý, to tvoje?

hm, ale jakože to ted' nějak nehrotím, to prostě... my jsme ted' měli odjet s přítelem na Zealand, to tímhle padlo a chceme odjet dejme tomu za rok a půl a pak se uvidí, co bude do té doby, jestli půjdu ještě studovat nebo co. no a teda ještě řeknu před rodičema, no, těm jedinejm to teda, ti to těžce nesli no, to jsem si leda připadla, jakože kvůli nim, ale jinak, přátelé v pohodě...nic

takže třebas i měla nějaký tendence, že bys i vzala nějakou jinou práci, kterou vlastně nechceš, kvůli tomu, aby rodiče byli spokojený?

ne, kvůli rodičům bych to neudělala, jakože jsem se cítila kvůli nim už trochu blbě, nebo spíš už jako takové ty otázky donekonečna: a je něco nového? a bylas na pohovoru?, ale kvůli rodičům zas to brát, to bych nevzala, to ne, to tak jako už spíš kvůli té finanční situaci časem, no, ale zas by to muselo být v určitých mezích

ted' tady mám takovou zapeklitou otázku...když se zamyslíš nad svýma bývalýma spolužákama, určitě je mezi nimi několik, kterým se velice dobře v zaměstnání daří. co si myslíš, že je příčinou jejich úspěchu?

no, že se tím oborem neminuli zaprvé, že se o tom zajímali během školy, že je to baví, že mají prostě takový ten životní postoj „být úspěšný“ takhle tohle všechno dohromady, takoví kariéristi to můžou být, že jo

a vybrala by sis ted'ko stejnej studijní obor jako před tím?

ne, v žádným případě

nevybrala? a co bys chtěla?

jako těch nápadů už bylo hodně. první byla psychologie, což jsem pak poznenáhlu opustila, mám pár kamarádek nebo tak kamarádů, co jsou na psychologii a naznala jsem, že by to nebylo vono, pak to byly i ty sociální práce s tím zároveň, to jsem taky naznala, že ne a poslední můj nápad byla fyzioterapie

aha

no a ten jsem měla, jsem si říkala, že bych se mohla hlásit i ted', jenomže jsem zjistila, že tam berou tak jako třicet lidí asi ze sedmi set, prý jsou tam hodně těžké přijímačky, tak jsem řekla, že možná za rok, uvidí se, ale rozhodně ne stejný obor...ne, ne ne.

tady k tomu se pojí další otázka - čeho bys chtěla v životě dosáhnout? jaké jsou tvoje cíle?

o jee, tak to teda, ta je mnohem zapeklitější. no, chtěla bych v životě dosáhnout toho, že zjistím, čím bych se chtěla živit, to bych viděla momentálně jako hodně důležité a myslím si, že potom nebudu mít problém za tím si jít, až to bude tak nasměřované a podobně
hm

a pak jako tu spokojenou rodinu, toho muže už mám...

jsi vdaná?

nejsem nejsem, ne ne ne, to ještě nemám tak jako potřebu, ale tak ty dvě tři děti, kolem té třicítky, a fajn přátele jako dosud a žít tak jako aktivně přiměřeně, mít domeček v Moravském krasu někde a být dobrá v tom co dělám, třeba v tom kungfu a ve všech různých věcech...v pohodě

tomu kung-fu se věnuješ hodně?

noo, spíš to flákám, no dvakrát týdně chodím na trénink, když se zadaří.

v tom jsou i nějaký zápasy, ne?

ne, ne, ne, nebo ne že nejsou, ale to já jako ten fight to já nemusím. já tam na ty formy, to mě baví, jakože se tam prostě cvičí ty jednotlivé údery ve formách jakože jednotlivec aha, jakoby sestavy

no, jako kdyby sestava tai-chi, ale údery, prostě je to kungfu pořád

v té době když jsi byla nezaměstnaná, chyběla ti práce? jakoby ještě jednou, se pořád točíme v kruhu ty otázky, ale chyběla ti?

ne, já jsem si tu práci dělala jakoby sama, já jsem si tu práci dělala jakoby sama...nebo práci...asi ne takhle pojato...já jsem to brala jako tu angličtinu já jsem se opravdu učila skoro každý den a já jsem si to tak sama stanovila...

takže jsi měla takovou sebekázeň bych řekla...

no, ze začátku to asi ne, ale pak už jo...

a co tě k tomu přivedlo nebo pomohlo ti něco k tomu, že sis ten řád sama stanovila? říkáš, že ze začátku ne...

tak asi mi přišlo líto těch proflákaných dní, a pak jako jednak to co jsem dělala, mě to bavilo a tak nebyl problém se k tomu nějak...spíš byl problém doma něco udělat, že jo, člověk byl celý den doma...a tak se to nějak nedařilo vždycky...jako to byly příjemné věci, třeba s tím, že bych si měla pořádně hledat práci to bylo horší, no, tam už ta sebekázeň nebyla

vidíš nějaký rozdíl v tom, když práci nemáš měsíc a když ji nemáš půl roku?

noo, jasně no...asi jak u koho, ten měsíc to mi přijde jako co, no, příjemné prázdniny, že jo...o je taková dobrá věc, no...těch půl roku, pokud člověk fakt hledá a nemůže najít, to už může být dost deprimující...

jak jsi v té době vycházela s penězma?

blbě, jako jsem žila tak hospodárně, jo...že jo třeba, když jde člověk do restaurace, tak jsem si tu večeri nedala...tak jsem si tam dala něco malého, nevypila jsem čtyři sklínky vína, ale vypila jsem dvě, nejela jsme všude, kam by se mi zlíbilo, nebo jsem volila levnější varianty, no...takové, prostě jsem neutrácela za věci, které fakt nebylo potřeba, že za oblečení a tak..to jsem naznala, že radši fakt někam pojedu...a tak není to nic moc, že jo...jsem měla kolik? čtyři tisíce tři sta měsíčně, že jo a měla jsem něco našetřého ale...takové ty věci jako tu jazykovku, tu mi platili naši...no, nic slavného, ale dalo se to jo

i když nejhorší to bylo minulé prázdniny...protože jsem je měla krásně naplněné a teďka jako když jsem v tu dobu zrovna pracovala, tak oni mi tam dali minimální mzdu a já jsem prostě ještě něco dlužila, teď ti to všechno padlo na ty prázdniny, tak to už jsem si říkala, to je hrozné no...

takže ses s tím potýkala, že už jsi opravdu docházela k tomu dnu toho, jak si můžeš dovolit jakoby...

no vono by to u mě jakoby asi nikdy nenastalo, protože fakt jsem se uskromnila jinde ještě víc...ale že rodiče by mi taky pomohli, já mám peníze u nich, prostě, tak ty bych si vydobila

jasně, mělas v té době pocít, že ti jakoby něco utíká tím, že nemáš práci?

ne. spíš jsem měla pocít, že mi utíká to, že už bych dávno mohla studovat něco jiného, kdybych teda věděla co, že už bych mohla být v tom co chci děla t a ne kariéru, ale mohla bych se vzdělávat v tom oboru a prostě někam se snažit dojít, jenom v tomhle ohledu ale v tomhle ne...možná bych taky měla říct něco nepozitivního

smích

no, chtělo by to nějakou depresi trošku...

ta byla možná ze začátku ale ani deprese to nebyla tak jako možná blbá nálada

aha, ztratila jsi nebo získala jsi nějaký nový přátele během té doby, když jsi byla nezaměstnaná?

no, neztratila, to spíš jakože odešli někteří nebo ne odešli, to tak vyplynulo během té doby, jakože jsme se setkávali a teď se už nesetkáváme, ale tímhle to určitě nebylo, kamarádi ti to nějak těžce nenesli narozdíl od rodičů...a získala zase jo, prostě zase jsem někde jezdila a poznala jsem nové lidi, jako a těch je dost

a v té skupině? v té skupině, kde ses pohybovala byl ještě třeba někdo, kdo neměl práci nebo byla sama?

ne, to ne. to už byli lidi spíš úspěšnější... no, teď mě napadá jedna kamarádka, s tou se vídám, ale ta k nim tak úplně nepatří, to je taková odnož trošku *smích*

takže tvůj svět se proměnil spíš tím že jsi skončila tu školu, ne?

no

tak spíš než tou situací, že jsi neměla práci?

noo, ani tím skončením školy ne, já jsem neměla přátele ze školy, takže, to tak zůstalo
aha, jo. tady mám ještě jednu otázku, jestli ses cítila nějak omezená tou finanční situací?

no, dost jsem se cítila omezená, to jo. taková obyčejná věc jako že bych si v létě zajela na ty hory do...kde jsem to byla? v Itálii, stálo to tehdy sedm tisíc, to jsem si zavzpomínala na ty doby, kdy jsem byla student a mohla jsem si to dovolit a teď jako houby a v létě bych taky vyjela do zahraničí a...

hm

to určitě jo, to jsem si nemohla dovolit, co jsem chtěla, *smích* ale...

když se tvoji přátelé ptali, co děláš, co jsi odpověděla?

***smích* tak to já už ani nevím...tak asi spíš humorně nějak vždycky, nevím co přesně, jakože jsem nezaměstnaná, to ten výraz jsem nepoužila nikdy**

smích obou

to chápu

tak jsem vždycky jako ze srandy jenom, že mám pořád prázdniny, nebo já nevím, co jsem mohla říkat, něco v tomhle smyslu

projevoval se ten fakt že neměla práci nějak na tvých vztazích s okolím? ještě jakoby třeba v partnerském vztahu jestli se to nějak projevovalo, jestli můžu být takhle intimní...

***smích* no, tak kvůli nedostatku peněz, že jo, tak jako ty poznámky, že bych mohla bmít práci tam samozřejmě byly, ale ne nějak ve zlém...tak spíš kvůli těm penězům...že přítel taky nevydělá moc, tak teď jestli si to můžem dovolit koupit, že počítač za dvacet pět tisíc jsme chtěli kupovat a tak, no, tak to nešlo, jsem řekla, že půlku prostě těžko dám a tady v tomhle tom...a ještě ho teda možná mohlo štvát, jak si tam hezky pohodička, klídek každý den...**

smích obou

tak tohle jo, no, to by tak trošku deprimovalo každého

ehm a cítila jsi v rodině jako spíše oporu v té situaci a nebo spíš tlak a nespokojenost?

noo, eee, rodiče ti to, mám pocit, nesli fakt nejhůř, jakože to nikomu jinak tak nevadilo, ještě tomu partnerovi jasně kvůli těm penězům, ale prostě ti rodiče chtěli mít tu nejdokonalejší dceru, že...úspěšně dokončila školu v termínu během pěti let, paráda vůbec, že se tam dostala a teďka buch...no a prostě maminka ta obzvláště odmítla akceptovat, že já prostě v oboru prostě dělat nebudu, že to prostě dělat nechci, fakt ne takovou tu klasickou práci, což teďka naštěstí dělám tu příjemnou, ale..jo...že tato...ti to snášeli blbě, no, jakože se snažili. šlo to vidět, že se snaží, byly tam z toho i takové no menší no hádky to nebyly, ale taková decentní výměna názorů, protože to fakt nešlo - dokolečka mi hustili do hlavy, že v tom oboru můžu dělat něco zajímavého, samozřejmě. no a prostě ať si najdu konečně něco a tohle a támhle a už jako jsem si říkala zase doma se budou ptát a co je nového a kolik pohovorů a tak a tohle jako už mě fakt sralo

jo

no

a stála jsi v té době o podporu od rodičů?

no, podporu jsem měla všude jinde, ale nevadilo by mi možná vod rodičů, kdyby mi v tomhle ohledu byť jen dali pokoj, jo

jo

ne že vyloženě podporu, ale kdyby to brali tak jako v pohodě...že oni to brali, pak už později ne, už si taky zvykli, ale

jo

prostě aby to nebrali jako tragédii, to by mi úplně stačilo.

ehm

já jsem to brala tak jako v pohodě, že jsou nakonec i důležitější věci a vono to jednou dopadne nějak

smích obou

no a ještě by mi nevadilo, kdyby tehdy jako pořád já jsem říkala ještě dřív po škole, že chci jít ještě studovat a to teda, kdyby mě podpořili, by mi vůbec nevadilo. jakože tat'ka ten asi, ten mi po letech řekl, nebo to není po letech, po roce a půl, jakože kdybych tehdy řekla, že jsem mohla klidně jít studovat druhou školu a že jsem měla říct a to jsem tak na něj hleděla, jakože von nikdy se netvářil, mamča ta mě vyloženě řekla, co mám za blbě nápady, ne teda toudle větou ale...no, v tomomdle by to bylo tehdy fajn ale...otázka je, co bych šla studovat

jestli bys v tom vůbec měla jasno, vid'?

noo, no, no, jakože jsem už si řekla, že budu studovat až fakt budu vědět, jakože to bude mít jakžtakž smysl, ono to studium není až tak jako, já už jsem těch pět let užila a jakože v práci člověk vidí ty svoje výsledky, no, nevím

no

a vidí zapojení se do toho světa

co se ti vybaví, když se řekne práce?

smích **Jéžíšmarjá, to nevím...**

takový jenom asociace, nápady...

práce - napadá mě tak jako ty příjemné práce, ti kamarádi, co ta práce baví, co já bych si tak představovala, ale co mě není tak nějak až tak přístupné, třeba kamarádka dělá, taky vystudovala biologii tuším a dělá prostě na ne DDM jak se tomu říká, no, dům dětí, nebo něco takového jo, taková hezká pohodová práce jo...pak se mi nebo ne pak, takže na prvním místě se mi vybaví tohleto, a pak taková to hokna prostě jo...takový ten koloběh, denně těch osm devět hodin a bůhví kolik hodin a napořád a na furt a pak se mi vybaví jako zároveň to, co by měla být pro mě ta optimální práce jakože

ehm, takový ten tvůj sen, ta tvoje představa
nonono, a teď už i ta moje práce, že jo
smích obou

ehm, byla by jsi ochotná pracovat bez mzdy kvůli zkušenostem a praxi?
muselo by to být v tom oboru, co mě bude bavit, jinak ne. jakože teď jsem na to nepřistoupila, že prostě říkali, že mám jít na stáž, ale ne.

e hm, a to říkali na úřadě práce, nebo kde?

noo, na úřadě práce určitě, pak i tady, no, to byl vlastně taky úřad práce, no, ale tohle jako mi přijde jakože – ne.

rozumím. a jak si představuješ svoji pracovní budoucnost? ještě jako...

tak to asi bohužel teda nevím, teď to vidím tak že tam teď asi ten rok a půl budu, jako může se to ukázat, že třeba neodjedem, ale spíš myslím, že na ten rok nějak odjedem a ...pak že bych začla studovat a na poloviční úvazek takhle něco podobného, to bych tak viděla jako nejlepší, ale uvidí se co bude

a je pro tebe důležitější výše mzdy nebo uspokojení z práce?

uspokojení z práce...jako výše mzdy je taky jako hodně důležitá, ale to uspokojení z práce to je na prvním místě

no a jaký jsi měla pocit, když jsi poprvé šla žádat o sociální dávku, o podporu v nezaměstnanosti?

jakože na pracák nebo pak už? noo, to jsem brala jako tak v pohodě, protože jsem si chtěla udělat tak čtyři měsíce prázdnin, takže tam jsem šla čistě účelově a nic jsem nehledala *smích*

to byl prostě původní plán,jo?

no, tehdy to ještě šlo zajít hned na pracák a dali člověku podporu a s těma prázdninama jsem počítala

hm, jo

takže toto jsem nebrala vůbec nijak, jo, jsem se prostě přihlásila a už jsem někam jela a už už už to bylo

a pak když jsi chodila pro ty sociální dávky poté?

no, tak to už nic moc teda...jakože na soc, já jsem nejdříve chodila v Hr, a pak v Brně a tam byl strašně, no, hodně odměřený chlapík a z počátku i nepříjemný a to byl docela hrůza, no

jak to tam vypadalo? jako jaký tam byli lidi?

na tom úřadě nebo na sociálce?

na sociálce

no, seděli tam takoví dva chlapíci, jeden v pohodě a tady tendle fakt neuvěřitelně odměřený, chtěl dělat člověku ze začátku problémy, prostě ani náznak úsměvu, v životě, nebo dobré nálady nebo čehokoliv takového. a já jsem tam, ještě bylo takové, že já jsem tam, jak to bylo s tím trvalým bydlištěm, já jsem tam uvedla ne jinou částku ale já jsem měla trvalé bydliště v Brně a uvedla jsem, ty jo, jak to bylo, ne naopak, já jsem uvedla trvalé bydliště v Brně a tvrdila, že tam bydlím, bydlela ve V a proto mi dělal strašné problémy a byl tam na kontrole a tohle a támdle, to bylo takové. a pak chtěl prostě seznam kde jsem kdy byla a tak podobně a pak když jsem mu teda řekla, že prostě bydlím v tom Vyškově a tak po mě chtěl všelijaké ty doklady s tím, že já jsem mu řekla, že tam bydlím na nájemní smlouvu, což ale taky není pravda, ale prostě že platím tolik a tolik měsíčně a on prostě že to nejde a já nevím kde jsem si to pozjišťovala a tak jsem mu zavolala, že to chci přes nájemní smlouvu, že mně je jedno kolik oni mají náklady, že já platím tolik a bylo to

jo. a potkávalas tam ty ostatní lidi?

ne vůbec, vůbec. protože to není v centru, to je...to patří pod městskou část, takže tam jako více méně nikdo nebyl, sem tam jeden člověk, ale to bylo všechno.

ehm

takže taková dědina *smích*

co si mysleli lidé ve tvém okolí o tom, že pobíráš dávky?

co? *smích* to bych se musela zeptat jich...

smích obou

co, no tak kamarádi ti rozhodně nic hrozného, ti v pohodě, a co ostatní, to nevím, no...eee, no, tak asi to není ve společnosti moc dobře hodnoceno, ale to moje nejbližší okolí prostě v pohodě...vždycky kamarádi už ne že by nade mnou kroutili hlavou, tak spíš ze srandy furt něco – a nevymýšlíš si náhodou moc, že ty to furt hledáš, tu práci?

smích

říkám, ne, ne, už mám snížené požadavky

a nepřipadala sis závislá na státu?

závislá, no tak samozřejmě jsem byla hodně závislá, ale přijde mi na tom nic špatného vzhledem k tomu, kolik budu platit na doživotí daně tak. mi to ještě přijde docela fajn, že si to taky někdy vyberu

jo, ehm.

no

a změnila bys něco na tom systému vyplácení dávek?

hm, *smích* no, myslím, že snad ani ne, no, oni se koneckonců měnit budou, že jo, oni se budou snižovat, takže...ani ne. mně se nelíbí teda ten systém, že studenti musí mít odporacovaný tuším rok, aby potom mohly mít...jakože když má někdo třeba těžkou školu, jakože já su až tak neměla a na těch brigádách jsem byla hafo času takže já bych z toho ten rok jako dala ale prostě spíš pro ty studenty se mi to nezdá

myslíš že by ti studenti měli mít rovnou nárok na ty dávky?

já nevím, možná by ta doba vyplácení měla být kratší nebo ty dávky nižší, ale aspoň něco jako že měly...je to takové trošku divné...no a jinak mě to tak jako víceméně vyhovovalo, že *smích*..

tak jo, tak já ti moc děkuju

není zač